

II.

ПО ВОЛЕН ПЪТ.

На Дева слънцето кат жар гори,
в лжките му последний грозд озрява;
пред кръжстопът на юноша в душата
на волността купна жа надделява
над тайний страх—страх роба що твори.

И с джрзостта си той, почти дете,
на бащин дом затржшна с мощ вратата
след себе си, присмя се и над Орис...
Тоз смех като гржм срази бащата,
а майката зарида по дете.

А тржгна той като малцина — в път
де всеки ден борба е без умора,
де вечери изричат с плам словата:
„—Ориснице, поиска роб, като много хора,
и мен да сториш и превиш вратжт, —

Избягах ти! — Избрах си участта
на клет сирак при такто и при майка,
но робството, всадено в мен, изтржгнах
из джно на сжрце! От твойта хайка
не се боя в полет кжм волността!“ —

На Дева слънцето кат жар гори,
в лжките му последний грозд озрява;
по волен път на юноша в душага
на нов живот зората зазорява
вжв свобода, бореца що твори;

Р. Т.